

SÁNG THỂ KÝ TIÊN TRI VỀ SỰ HỦY DIỆT LOÀI NGƯỜI

Phan Tùng Châu

Sáng Thể Ký là sách thuộc bộ kinh Cựu Ước của Công Giáo. Sáng Thể Ký đã gửi một thông điệp – một Tiên Tri – đặc biệt quan trọng cho nhân loại ...

(Những trích dẫn trong bài viết này từ: Bộ kinh Cựu Ước của Nhóm Các Giờ Kinh Phụng Vụ phiên dịch và Đức Tổng Giám Mục J.B. Phạm Minh Mẫn viết lời giới thiệu).

Từ ngàn xưa, cho đến nay và tiếp tục đến muôn đời sau, loài người luôn khao khát đi tìm nguồn cội của hành tinh này và nguồn cội của con người.

Cách đây hàng ngàn năm, khi nền văn minh của loài người còn rất thấp, việc lý giải sự ra đời của vũ trụ và con người trong Sáng Thế Ký – là sự lựa chọn tối ưu – bởi câu chuyện đã chỉ rõ bản năng con người và cũng hết sức hấp dẫn.

Không chỉ Sáng Thế Ký, các dân tộc cũng có lý giải riêng của mình. Việt Nam với Lạc Long Quân và Âu Cơ: “năm mươi trứng” theo mẹ xuống biển ; “năm mươi trứng” theo cha lên núi. Truyền thuyết thật đẹp đẽ và nhân ái ... Tất cả đều chung giòng máu ...

Với, Sáng Thế Ký: Tất cả đều là anh em.

Hãy mở lòng một cách khoáng đạt. Hãy mở rộng khái niệm Thiên Chúa: chẳng hạn, Thiên Chúa là khái niệm của sự cao tốt ; là khái niệm đích thực Chân, Thiện Mỹ ; là quy luật tự nhiên, khách quan, bất biến ; là mặc định của một lập trình – thuộc thể hệ siêu siêu lập trình ... Nếu mở rộng khái niệm Thiên Chúa như vậy, lúc đó nhận thức của con người sẽ chấp cánh bay được xa và bay được rất cao.

Hạn chế và vương mắc của con người, đó là: đóng khung Thiên Chúa. Thiên Chúa (chỉ) là dạng *siêu người*. Thiên Chúa đã bị nhốt ở trong một cái lồng – cho dù đó là cái lồng được sơn son thết vàng.

Trở lại với Sáng Thế Ký, “*Thiên Chúa lấy bụi từ đất nặn ra con người, thổi sinh khí vào lỗ mũi, và con người trở nên một sinh vật*” . Sau đó “*Thiên Chúa lấy cái xương sườn đã rút từ con người ra, làm thành một người đàn bà*”. Đó là A-đam và E-va.

A-đam và E-va theo lẽ mãi mãi sống trong vườn địa đàng (E-den) với đầy đủ “*tiện nghi vật chất*” – song, đôi trai gái ấy lại nhẹ dạ, nghe lời con rắn, ăn trái cấm – để phải nếm mùi gian nan, cực khổ ...

Con người vốn dễ sa ngã. Và, một khi sa ngã vào những điều “*cấm kỵ*” – thì chắc chắn sẽ phải gánh chịu hậu quả – có khi là thảm khốc. Thật buồn thay, hình như tai ương về ma túy, chất kích thích, gây nghiện ... ngày càng trở nên nhức nhối !

Con người là vậy. Đã được mặc định như vậy – ngay từ thời ông A-dam và bà E-va.

A-dam và bà E-va sinh ra Ca-in và A-ben. Ca-in vì là anh nên phải gánh việc nặng nhọc đồng áng cày cấy ; người em A-ben, chỉ chăn dắt những con chiên.

Bi kịch đẫm máu, thảm khốc bất chợt xảy ra ngay trong gia đình ông A-dam và bà E-va ! Một ngày, người anh Ca-in giết chết A-ben em mình ! Nguyên nhân: “*Ca-*

in lấy hoa màu của đất đai làm lễ vật dâng lên Đức Chúa ; A-ben cũng dâng những con đầu lòng của bầy chiên cùng với mỡ của chúng”. Thế nhưng, Đức Chúa chỉ quan tâm đến lễ vật của A-ben, chẳng chút đoái hoài gì đến lễ vật của Ca-in.

Thế là Ca-in thẳng tay giết chết A-ben.

Có đúng là Đức Chúa chỉ quan tâm đến lễ vật của A-ben, chẳng chút đoái hoài gì đến lễ vật của Ca-in không ?

Thực ra, đó là sự ích kỷ, nhỏ nhen, cố chấp, đố kỵ, tham lam ... của con người. Máu chảy thành sông – cũng từ những sự ấy mà ra !

Cái nhìn, nhận thức của Ca-in – dưới lăng kính ích kỷ, nhỏ nhen, cố chấp, đố kỵ, tham lam ... đã khiến lòng sôi sục hận thù và, sự việc cuối cùng là nhuộm đỏ máu.

Bản ngã, cái tôi của con người như một con hổ đói. Trên đường, hai người lái xe cọ quẹt nhau, chỉ là vết xước xe thôi – vậy mà, bỗng dưng, như Ca-in và A-ben vậy ! Trong nhà, đôi vợ chồng, xảy ra chút mâu thuẫn, nhẹ thì lôi nhau ra tòa, còn không, thoát, cũng như Ca-in và A-ben vậy !

Bi kịch của con người đã được nhắc đến ngay từ những trang đầu – khai sinh – của con người.

Trở lại với Sáng Thế Ký,
Đức Chúa phán: "Người đã làm gì vậy? Từ dưới đất, tiếng máu của em người đang kêu lên Ta! Giờ đây người bị nguyên rủa bởi chính đất đã từng há miệng hút lấy máu em người, do tay người đổ ra. Người có canh tác đất đai, nó cũng không còn cho người hoa màu của nó nữa. Người sẽ lang thang phiêu bạt trên mặt đất."

Ca-in thưa với Đức Chúa:

"Hình phạt dành cho con quá nặng không thể mang nổi. Đây, hôm nay Ngài xua đuổi con khỏi mặt đất. Con sẽ phải trốn tránh để khỏi gặp mặt Ngài, sẽ phải lang thang phiêu bạt trên mặt đất, và bất cứ ai gặp con, sẽ giết con."

Đức Chúa phán với ông: "Không đâu! Bất cứ ai giết Ca-in sẽ bị trả thù gấp bảy."

Đức Chúa ghi dấu trên Ca-in, để bất cứ ai gặp ông khỏi giết ông.

Ông Ca-in đi xa khuất mặt Đức Chúa và ở tại xứ Nốt, về phía đông E-den.

Đến đây, một vấn đề quan trọng được đặt ra: Liệu Đức Chúa trong Sáng Thế Ký có “bao che” cho tội giết người của Ca-in ?

Diễn giải vấn đề này sẽ rất khó đối với không ít người ...

Sự thật là: hiển nhiên A-ben sẽ phải chết trẻ ; và sẽ phải chết một cách oan nghiệt – bởi chính người thân của mình. Đó là mặc định, không thể khác. Nếu không có Ca-in trong bối cảnh này thì sẽ có ... đại loại một ... Kíp-in trong bối cảnh khác.

Ở đây bộc lộ ra hai phương diện: Một mặt, Ca-in, thật tội nghiệp khi phải “hóa thân” thành nhân vật giết A-ben ; mặt khác, đáng đời, khi bản ngã của Ca-in là nóng nảy, ích kỷ, nhỏ nhen, cố chấp, đố kỵ, tham lam ... Vừa đủ “tố chất” để hóa thân vào “vai” kết thúc một đời người còn rất trẻ – để rồi phải lang bạt – đặc biệt, để rồi không được nhìn – người mà Ca-in hằng hết lòng ngưỡng mộ, yêu mến: Thiên Chúa. Phải né tránh Thiên Chúa là nỗi đau vô cùng tận mà Ca-in tưởng như “*không thể mang nổi*” là vì vậy.

Một vấn đề khác, hóc búa hơn, được đặt ra: Tại sao lại có mặc định như vậy ?

Không thể cứ né tránh mãi vấn đề xác đáng này ...

Hẳn nhiên, để diễn giải vấn đề không chút đơn giản nào này, buộc lòng phải trình

bày ra đây những vấn đề khác – không thể không làm phật lòng một số người ...

Vấn đề khác đề cập ở trên là: Có hay không sự tái sinh luân hồi ?

Tiến sĩ William Bramley sẽ làm sáng tỏ vấn đề này:

Phát biểu trên kênh truyền hình History (Mỹ), Tiến sĩ William Bramley cho rằng: *“Ý tưởng về kiếp trước của linh hồn, từng là một học thuyết quan trọng của đạo Cơ Đốc (hay còn gọi là Công Giáo ; KiTô giáo ; Thiên Chúa giáo ...) – trước khi nó bị loại bỏ – bởi những giáo huấn của Justinian Đại đế của La Mã vào năm 553. Niềm tin ban đầu của Cơ Đốc giáo vào sự luân hồi – cuối cùng đã bị tuyên bố là dị giáo (bởi Justinian)”. Cũng trong chương trình này, Tiến sĩ Triết học Jonathan Young cũng đã dẫn chứng: “Những nhà triết học cổ đại: Socrates ; Pythagoras ; Plato đều từng bình luận về sự luân hồi. Có lần, trong một cuộc đối thoại Plato nói: Tôi tin rằng thực sự có sự sống lại và sự sống trôi dạt từ người chết – đây là một nhận thức mạnh mẽ về sự luân hồi”.*

Tái sinh luân hồi gắn với Nhân-Quả – vốn là những quy luật khách quan, tự nhiên, bất biến.

Mặc định đề cập trong Sáng Thế Ký là mặc định của hệ thống những quy luật khách quan, tự nhiên, bất biến: Tái sinh luân hồi và Nhân-Quả.

Như vậy, chẳng có gì là ngạc nhiên – khi số phận dành cho A-ben là hết sức cay nghiệt...

Hệ thống những quy luật khách quan, tự nhiên, bất biến: Tái sinh luân hồi và Nhân-Quả ấy – nhân danh Thiên Chúa – là điều gần gũi và dễ hiểu nhất – so với sự nhận thức quá giới hạn của con người. Bởi, sự vận hành Hệ thống những quy luật khách quan, tự nhiên, bất biến: Tái sinh luân hồi và Nhân-Quả ấy – đó là lập trình của thể hệ lập trình mà con người với giới hạn của *Tương đối* – sẽ không bao giờ với tới được. Vì bởi, đó là lập trình của thể hệ lập trình – với những nguyên lý, định luật thuộc về *Tuyệt đối*.

Điều đáng chú ý là: Mặc định không bao giờ bị cố định, chết cứng. Chẳng hạn, mặc định anh A bị tai nạn giao thông rất nặng - tuy nhiên, đời này, do anh A làm rất nhiều điều tốt, thiện - tai nạn ấy (phải xảy ra) - nhưng có khi lại là rất nhẹ ; ngược lại,

mặc định chị B bị tai nạn giao thông rất nhẹ - tuy nhiên, đời này, do chị B làm rất nhiều điều xấu, bất thiện - tai nạn ấy (phải xảy ra) - nhưng có khi lại trở thành rất nặng.

Tái sinh luân hồi và Nhân-Quả – mang đến sự công bằng – với đúng nghĩa của nó. Thiên Chúa đã phán Ca-in chịu những hình phạt trên – là “đúng người, đúng tội”. Nếu như là một Ca-in, trước đó (những đời trước) không tạo rất nhiều những điều lành – thì việc Ca-in giết người (A-ben) – sẽ phải đền tội “*gấp bảy*”. “*Gấp bảy*” trong Sáng Thế Ký là bảy (07) lần chết. Như thế nào là bảy lần chết ? Chỉ có một cách giải thích duy nhất: đó là bảy (07) đời người phải gánh chịu hậu quả bị giết chết – một cách oan ức và tức tưởi.

Tái sinh luân hồi và Nhân-Quả – mang đến sự công bằng – với đúng nghĩa của nó. Thiên Chúa đã phán: một đứa bé chào đời được đẹp đẽ, lành lặn, thông minh, thuộc tộc người văn minh, được sống trong nhung lụa ... không có nghĩa là Thiên Chúa ưu ái đứa bé này ; ngược lại, Thiên Chúa đã phán: một đứa bé chào đời phải xấu xí, khuyết tật, đần độn, thuộc tộc người kém văn minh, phải sống trong đói nghèo ... không có nghĩa là Thiên Chúa

ngược đãi đứa bé ấy. Tất cả đều là hệ quả của tính công bằng với đúng nghĩa của nó.

Suy nghĩ, lời nói, hành động, việc làm (bao hàm cả kế sinh nhai) ... Thiện, sẽ gặt hái những điều lành (Tốt đẹp) trong đời này, hoặc đời sau, hoặc những đời sau nữa. Ngược lại, suy nghĩ, lời nói, hành động, việc làm (bao hàm cả kế sinh nhai) ... Bất thiện (Ác) sẽ gặt hái những điều dữ (tai ương, bất hạnh) trong đời này, hoặc đời sau, hoặc những đời sau nữa. Tại sao lại như thế ? Bởi, đời người có khi là quá ngắn (như A-ben) – trong khi những suy nghĩ, lời nói, hành động, việc làm (bao hàm cả kế sinh nhai) ... của con người tạo ra những *Nhân* là rất nhiều ... Mặt khác, để *Nhân* hình thành *Quả* - cần phải hội tụ đầy đủ "duyên" - ngày nay người ta gọi các "duyên" là "điều kiện ắt có và đủ". *Quả* sẽ gặt hái, gánh chịu có thể xảy ra ngay trong đời này, hoặc đời sau, hoặc những đời sau nữa là vì vậy.

Bất kỳ một tôn giáo nào cũng đều khuyên tín đồ, con chiên ... của mình làm điều tốt, thiện. Phật giáo có “Ngũ giới luật” ; Công giáo có “Mười điều răn” ... Nếu không vì hệ *Nhân-Quả* – thì, thực hành

những điều Thiện ấy sẽ chẳng mang lại chút lợi ích gì !

Đặt giới hạn Nhân-Quả chỉ xảy ra trong đời này – như học thuyết Marx – thì:

Cặp phạm trù Nhân-Quả trở nên nửa vời, nguy hiểm – thậm chí là mâu thuẫn. Chẳng hạn, một người tham nhũng, bị phát hiện và bị bỏ tù – với Marx – đó là Nhân-Quả.

Tuy nhiên, với những người khác, cũng là tham nhũng – song lại “hạ cánh an toàn” – vậy, ý nghĩa về Nhân-Quả là thế nào ?

Đó chỉ là sự lộ bịch.

Thật đáng tiếc, có rất và rất nhiều người không tin vào Nhân-Quả nên cứ nhắm mắt, cúi đầu – lao vào những điều Bất thiện. Kết cục là quá bi thương – có khi xảy ra ngay trong lúc vừa mở mắt chào đời: dị tật, xấu xí, đàn độn, đói nghèo ...

Trở lại Sáng Thế Ký,

Ca-in bị trục xuất, rời khỏi gia đình ông A-dam. Tạo thành giòng dõi riêng, như sau: Ca-in ->(sinh ra) Kha-nóc -> I-rát -> Mơ-khu-gia-ên -> Mơ-thu-sa-ên -> La-méc - lấy hai vợ : “*bà A-đà, sinh Gia-van*

(ông này là ông tổ các người ở lều và nuôi súc vật) Em ông này là Giu-van (ông này là ông tổ các người chơi đàn thổi sáo). Vợ thứ hai, bà Xi-la sinh Tu-van Ca-in (ông này là ông tổ các người thợ rèn đồng và sắt). Em gái Tu-van Ca-in là Na-a-ma”.

Trở lại gia đình ông A-dam. Sau khi Ca-in rời khỏi nhà, ít lâu sau, ông A-dam và bà E-va lại sinh tiếp người con đặt tên là Sét. Từ đây, gia phả ông A-dam như sau (không tính Ca-in nữa):

A-dam ->(sinh ra) Sét -> E-nốt -> Kê-nan -> Ma-ha-lan-ên -> Kha-nóc -> Mơ thu-se-lác -> La-méc (trùng tên với giòng dõi của Ca-in) -> **Nô-ê** -> Sêm ; Kham và Gia-phét.

Phần lớn, những người trong gia phả của ông A-dam đều sống đến vài trăm tuổi. *“Tổng cộng ông A-dam sống được chín trăm ba mươi năm, rồi qua đời”.* Trong đó đáng chú ý, ông **Nô-ê** là người Thiên Chúa “chọn”.

Như vậy, trải qua hàng nghìn năm, *“Loài người bắt đầu thêm đông trên mặt đất, và sinh ra những con gái, thì các con trai Thiên Chúa thấy con gái loài người xinh đẹp; những cô họ ưng ý thì họ lấy làm vợ”...*

Tưởng như xã hội loài người êm ả phát triển, tiếp tục nảy nở sinh sôi ... Thế nhưng, không phải vậy, Thiên Chúa chuẩn bị giáng xuống đầu loài người một sự khốc liệt kinh hoàng ...

Đức Chúa phán: "Ta sẽ xoá bỏ khỏi mặt đất con người mà Ta đã sáng tạo, từ con người cho đến gia súc, giống vật bò dưới đất và chim trời, vì Ta hối hận đã làm ra chúng."

"Nhưng ông Nô-ê được đẹp lòng Đức Chúa". "Ông Nô-ê là người công chính, hoàn hảo giữa những người đồng thời, và ông đi với Thiên Chúa".

Ở đây, bắt gặp một khái niệm: *đi* (theo) – không hề đơn giản. Như thế nào là "*đi với Thiên Chúa*" ? Nếu chỉ *đi* (theo) – bằng hình thức – có nghĩa, bề ngoài, cái xác thì *đi với Thiên Chúa* – nhưng bên trong, cái hồn thì giao cho "ác quỷ" – thì liệu rằng, như vậy có phải là *đi với Thiên Chúa* ? Chắc chắn là không rồi. Ông Nô-ê *đi với Thiên Chúa* là đã thật sự trui rèn trong cái *Chân, Thiện, Mỹ* ...

Thiên Chúa phán với ông Nô-ê:

(...) "Ngươi hãy vào tàu, ngươi cùng với các con trai ngươi, vợ ngươi và vợ của các con trai ngươi. Trong mọi sinh vật, mọi xác phàm, ngươi sẽ đưa vào tàu mỗi

loại một đôi, để giữ cho chúng sống với người; phải có một con đực và một con cái. Trong mỗi loại chim, mỗi loại gia súc, mỗi loại vật bò dưới đất, mỗi loại một đôi sẽ đến với người, để người giữ cho chúng sống. Phần người, hãy lấy mọi thứ ăn được và tích trữ cho mình; đó sẽ là lương thực của người và của chúng."

Ông Nô-ê đã làm như vậy; ông làm đúng như Thiên Chúa đã truyền cho ông.

Sau đó một đại hồng thủy kinh hoàng đã xảy ra. Tất cả chìm trong biển nước. Chỉ có chiếc thuyền của ông Nô-ê là lên đênh – và, cũng chỉ có những người trên chiếc thuyền ấy là sống sót.

Liệu rằng có phải Thiên Chúa ra tay tận diệt loài người ?

Thiên Chúa không bao giờ làm cái việc chẳng may may có chút nhân ái nào như thế.

Thiên Chúa đã thẳng tay tận diệt cái Ác – bởi: *“Đức Chúa thấy rằng sự gian ác của con người quá là nhiều – trong lòng con người – chỉ toan tính những ý định xấu”*.

Và, Thiên Chúa không chút động tay với gia đình ông Nô-ê – biểu tượng của cái Thiện.

Đây là thông điệp rất rõ ràng gửi cho nhân loại. Một khi cái Ác thống trị ; một khi cái Ác là phổ biến ; một khi cái Ác thao túng, hoành hành ... Đó là lúc loài người phải bị diệt vong.

Đây là thông điệp không những đã rất rõ ràng – mà còn là điều hiển nhiên – là Tiên Tri – không thể tránh khỏi.

Vậy mà, hình như con người đang còn, sẽ còn, mãi còn ... rất dửng dưng. Chẳng mấy ai thật sự quan tâm cái Ác đã, đang, và sẽ ngày càng lớn mạnh là thế nào ...

Tội ác hủy hoại môi trường – là tội ác trời không dung, đất không tha ; tội ác lấy của cải vật chất – vốn là mồ hôi, nước mắt của nhân loại – đổ vào những thứ giết người hàng loạt – đó cũng là tội ác trời không dung, đất không tha ; đầu độc “êm ái”, lâu dài đời sống con người bằng đủ các loại hóa chất – đó, hẳn nhiên là tội ác trời không dung, đất không tha ...

Còn biết bao nhiêu thứ tội ác trời không dung, đất không tha ở trong những con người ...

Thiên Chúa phán: Một khi cái Ác thống trị ; một khi cái Ác là phổ biến ; một khi

cái Ác thao túng, hoành hành ... Đó là lúc
loài người phải bị diệt vong.

P.T.C

13/05/2020

Mùa đại dịch COVID 19